

til dem mød med de og de Penge, saa faae 3 Banen. Dette Tilfagn er vel kun foreløbig givet til enkelte Egne, men det siges udtrykkelig nok i Betænkningen, at ogsaa andre Egne kunne opnaa de samme Goder, naar de møde med de samme Tilskud. Jeg er ikke ganske enig med det ærede Medlem for Sørg i hans Betragtning af, at de sjællandske og særligste Baner burde kjøbes, men ikke de øvrige. Jeg siger, jeg er ikke ganske enig, saa ganske uenig med ham er jeg ikke; thi han kom til Slutning til det Resultat, at Herning-Silkeborgbanen burde kjøbes ogsaa af Hensyn til selve Pengeforholdene. Han mente, at det efter Omstændighederne, som vi sidde i det med denne Driftskontrakt, vilde være ret fordelagtigt at kjøbe den (Tauber: Maaffe) ja, og at i alt Fald vilde den ikke blive forfat, før den blev kjøbt. Jeg er her enig med det ærede Medlem, jeg tilføjer ikke engang et „maaffe“, men jeg er ikke enig med ham for de øvrige Baners Vedkommende i Jylland; thi jeg vedfænder mig aabent ligesom i Jor, at alle private Baner, for Jyllands Vedkommende, burde kjøbes, og jeg kan ikke tro Andet, end at det vilde være en ret heldig Tid at kjøbe dem i. Det vilde være heldigt, om disse Penge kom i Circulation omkring i Landet, det er det Første, og dernæst kan det ikke nægtes, at der er flere Egne, — jeg tænker særlig paa Randers-Grenaa Egnen — der sidde noget haardt i det. Jeg er tilbøjelig til at tro, at det kunde være fordelagtigt under de nuværende Omstændigheder, endogsaa set fra et rent finantsielt Standpunkt, at kjøbe disse Baner, men dexam skal jeg ikke udtale mig udførligere, i Almindelighed mener jeg, at alle Baner burde kjøbes og blive Statens Eiendom. Det er en Anskuelse, som jeg ofte har havt Leilighed til at gjøre gjældende. Angaaende det nye System, som her er forelagt, har jeg ligesom andre ærede Lædere nogen Betænkning ved det, baade hvad Hegnene angaar, som hvad Bevogningen af Ledene angaar m. m. Jeg tror, det er Noget, der bør prøves yderligere og overveies, inden man slaar ind paa det nye System, som kommer her temmelig hurtigt; men det er Ting, der kunne blive gjorte til Gjenstand for Overveielse i et Udvalg, ligesom ogsaa det Tilskud, de paagjældende Egne bør give. Det er meget rigtigt, hvad det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgfreds sagde, at den stærke Storm, der har været i det andet Thing, mærker man ikke noget til; men der er dog lidt Spor af den tilbage, idet der paa flere Steder i Betænkningen staar, at nogle Medlemmer have ment det og andre det; men man faar ikke at vide, hvem disse „nogle“ og „andre“ ere. Det er, som om man vilde holde en vis Hemmelighed over den Uenighed, der har været, men den var saa tydelig under Forhandlingerne, at det ikke forekommer mig, at der var nogen særlig Grund til at skjule den. Det ses jo tydeligt, at der er nogle Medlemmer,

der ville gaa videre end andre Medlemmer. Skjøndt jeg ikke staar som Repræsentant for Ringkjøbing Egnen — det gjøre de ærede Medlemmer for Ringkjøbing Amt — skal jeg dog, da jeg er bosiddende i Amtet og min Opmærksomhed som Følge deraf ganske naturligt er henledet paa disse Forhold, med Hensyn til denne Bane og denne Egn bemærke, at jeg ikke kan negte, at det forekommer mig, det er en ret mærkelig Slutning, det andet Thing er kommet til for Ringkjøbing Amts Vedkommende. Først udvikles der, at dette Amt jo egentlig er økonomisk stærkt trykket med store Bidrag til Veiene, der ere større end i noget andet Amt, og dernæst siges det, at Banen nemlig Fortsættelsen af Herning Banen, ikke vil kunne betale Driften, men desuagtet kommer man saa til den Slutning, at Amtet bør betale. Man skalde hellere være kommen til den modsatte Slutning; man skalde hellere have sluttet med at sige, at da dette Amt er saa økonomisk dårligt stillet, da denne Bane ligger i en Kant af Amtet, hvor det ikke kan antages, at den er af nogen større Interesse for Amtet, og da Banen er en gjennemgaaende Bane, bør Amtet være helt fri. Det synes dog at have været en mere logisk Slutning at komme til; men man kommer til den modsatte. Man faar da at troste sig med, at der staar i Betænkningen, at „nogle“ ogsaa have ment, at Amtet burde være helt fri, „andre“ derimod ikke; man maa kun beklage, at de „nogle“ Medlemmer ikke have kunnet overvinde de „andre“ thi havde de „nogle“ kunnet overvinde de „andre“ havde Amtet været rent fri, men de „andre“ have overvundet de „nogle“. Men det har dog altsaa havt nogen Støtte i det andet Thing, at det paagjældende Amt skalde være rent fri.

Endelig skal jeg med nogle Ord omtale selve Retningslinien for denne Bane. Jeg tror ikke, at den af den ærede Minister foreslaaede Retningslinie for denne Bane, Herning — Skjern, er heldig. Dels vil den ikke gavne den Egn synderlig, hvor igjennem den gaar, idet intet Sted i den paagjældende Egn har mere end lidt over to Mil til den nærmeste Station, og desuden vil den blive noget længere for den gjennemgaaende Trafik; Linien Herning — Olgod er omtrent en Mil kortere eller maaffe lidt mere. Det er ogsaa et Hensyn, der maa tages i Betragtning, og det endog fortrinnsvis, da det er indlysende, at denne Bane vil faae Betydning for den gjennemgaaende Trafik. Det var Nr. 1. Endelig skal jeg som Nr. 2 fremhæve til Fordel for den sydligere Linie, Herning — Olgod, at den vil i langt større Maal komme Indlandet, Hedderne, til Gode. Derfor man vælger den nordlige Linie, er dermed store Hedeafstrækninger, mange Kvadratmile fremdeles fordømte til Uufrugtbarhed, men med en sydligere og østligere Linie vil man kunne naae at faae en Masse Hede under Kultur, og desuden, som jeg før nævnte, en kortere Wei